

Het werk van beeldend kunstenaar Michaël Pycke vermengt kunst met biologie. Op het eerste zicht lijken zijn organische, biomorfe structuren beïnvloed door de klassieke modernen, en dan vooral door Giacometti. Maar Pycke vertrekt vanuit een heel andere hoek. Hij is gefascineerd door biologische processen, metamorfose, de overgang tussen verschillende toestanden van bestaan.

Hoe stel je een toestand van 'het onbesliste' voor? Hoe bevries je zo'n moment? Pycke neemt het momentum van de beweging mee in zijn werk. De overgang is als het ware nog zichtbaar, zodat de toeschouwer het proces in gedachten verder kan volgen. Het is een tijdelijke pauze, waarvan het vervolg moet worden verbeeld. Eén van zijn werken toont bijvoorbeeld drie figuren op een meerdelige sokkel. Uit een opening in de basis komen kleine ronde wezentjes tevoorschijn, die langzaam de figuren beklimmen en – zo merken we plots – zich vasthechten aan de figuren. Enkele van deze organismen leven al langer op de drie figuren en zijn helemaal verweven met hen. Deze kolonisatie resulteert uiteindelijk in kegelvormige gezwellen die uit het lichaam steken. We zien dat steeds meer van die kleine organismen zich zullen vasthechten op de drie figuren. Uiteindelijk zullen de drie lichamen volledig getransformeerd worden, overwoekerd worden. Ook in een ander werk, *Little Graveyard*, wordt het groeien van veelvuldige wezens slechts tijdelijk een halt toegeroepen.

Pycke slaagt erin het transitieve plastisch te vertalen door twee contrasterende substanties te gebruiken: brons en gips. De pathos die uit het brons sijpelt wordt opgeheven door de verbeelde instabiliteit en breekbaarheid van zijn figuren. Ze leunen voorover. Meestal krommen ze hun bovenlijf zodanig dat hun hoofd de grond bijna raakt. Het 'eeuwige' materiaal waaruit ze gemaakt zijn lijkt af te takelen, te vergaan zoals lichamen nu eenmaal uiteindelijk doen. Bij zijn beelden in gips maakt Pycke kunstig gebruik van de atmosferische mogelijkheden die gips uitademt. Door het gips te beschilderen benadrukt hij de structuur en plasticiteit van de beelden. Benen worden nog peziger en bloedelozer. Lichamen omhuld in aarzelende blauwtonen lijken meer uitgemergeld en de kegelachtige gezwellen worden door hun rode kleur nog dreigender. Zelfs wanneer er geen concreet subject is, bewaren Pyckes beelden en structuren een inherente vitaliteit. Ze lijken het leven vast te houden in een voortdurende staat van verandering.

Michaël Pycke werd geboren in 1976. Hij studeerde biotechnologie aan de universiteit van Gent. Na het behalen van zijn diploma in 2004 schreef hij zich in aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. In 2007 won hij de Loymanns prijs voor Tekenen, en bouwde de installatie 'Mysterious Garden' op het Antwerpse Conscienceplein. In 2008 won hij de Mark Macken beeldhouwkunst prijs.